

НАРОДНЕ ЗДОРОВ'Я

Часопис засновано у січні 1912 року

21 березня 2013 року

№ 3 (288) БЕРЕЗЕНЬ 2013 року

У НОМЕРІ ЧИТАЙТЕ:

- 3 – Біорезонансна терапія – революційний прорив у медицині
- 4 – Календар визначних дат української медицини
- 6 – Метою його життя було служіння Україні

МИ ЧУЄМО ТЕБЕ, КОБЗАРЮ, КРІЗЬ СТОЛІТТЯ

І МЕРТВИМ, І ЖИВИМ, І НЕНАРОЖДЕНИМ
ЗЕМЛЯКАМ МОЇМ В УКРАЇНІ І НЕ В УКРАЇНІ
МОЄ ДРУЖНЕЄ ПОСЛАНІЄ

(уривки з поеми)

Аще кто речеть, яко люблю Бога,
а брата свого ненавидить, ложь есть.
Соборное послание Иоанна. Глава 4, с. 20

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений,
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає –
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І Господа зневажають,
Людей запрагають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,
А що вродить? побачите,
Які будуть жниїва!
Схаменіться, недолуди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтеся!
У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.
Нема на світі України,
Немає другого Дніпра,
А ви претеся на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля

І в Україну принесли
Великих слов велику силу,
Та й більш нічого. Кричите,
Що Бог створив вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилились!
І знову шкуру дерете
З братів незрячих, гречкосіїв,
І сонця-правди дозрівать
В німецькі землі, не чужі,
Претеся знову!.. Якби взяли
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тойді оставсь би сиротою
З святыми горами Дніпро!

Ох, якби те сталося, щоб ви не вертались,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чули б у Бога вашої хули.
І сонце не гріло б смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі.
І люди б не знали, що ви за орли,
І не покивали б на вас головою.

Схаменіться! будьте люди,
Бо лихо вам буде.
Розкуються незабаром
Заковані люде,
Настане суд, заговорять
І Дніпро, і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... і не буде
Кому помагати.
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить
Сонце перед вами,

І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтесь! образ Божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світі
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засядуть, і премудрих
Немудрі одурять!..

...Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведною
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.
Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліпую каліку.
Добре, ведіть, покажіть,
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Покажіть!.. за науку,
Не турбуйтеся, буде
Материна добра плата.
Розпадеться луда
На очах ваших неситих,
Побачите славу,
Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дуріте самі себе,
Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того Бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злomu

На всій землі безконецній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла незабуті
Дідів наших. Тяжкі діла!
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину.
Отака-то наша слава,
Слава України.
Отак і ви прочитайте,
Щоб не сонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима,
Щоб ви розпитали
Мучеників, кого, коли,
За що розпинали!
Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата –
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотня
Давня година,
І живе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечерній
Тихо засіє...
Обніміться ж, брати мої.
Молю вас, благаю!

14 грудня 1845 р.

• Вісті УЛТ у Львові

ПРО СПІВПРАЦЮ УЛТ З УГКЦ

Близько 1 млн грн пожертвували вірні Львівської архієпархії на лікування недужих людей. Цю цифру озвучив о. Володимир Мошич, голова Комісії Львівської архієпархії у справах душпастирства охорони здоров'я, під час розширеного засідання комісії, яке відбулося 26 лютого у конференц-залі Митрополітиччх палат.

«За 2012 рік нам вдалося надати допомогу всім, хто звертався до Курії Львівської архієпархії УГКЦ, – розповідає о. Володимир. – Йдучи назустріч людям, Митрополит Львівський владика Ігор благословив на збірку не один десяток

звернень, а завдяки жертвості наших вірних хворі отримали потрібні кошти на лікування». Голова комісії наголосив, що для отримання дозволу на збірку є певна інструкція, яка регламентує дату проведення та сувору звітність.

Крім того, під час розширеного засідання, яке відбувалося за участю начальника управління охорони здоров'я Львівської міської ради **Володимира Зуба**, президента Асоціації лікарів-католиків д-ра **Івана Луця**, голови Українського лікарського товариства у Львові **Володимира Семеніва** та голови Львівської обласної організації профспілки працівників охорони здоров'я України д-ра **Юрія Білого**, обговорили питання щодо вдосконалення здійснення душпастирства у закладах охорони здоров'я.

У 2013 році комісія планує провести практичний семінар для священників, які виконують служіння у закладах охорони здоров'я, а також спільний навчальний курс із медичними працівниками.

Прес-служба Львівської архієпархії.

• **Новини львівської медицини**

СЬОГОДЕННЯ ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я ЛЬВІВЩИНИ

Цікавим і змістовним був виступ на конференції УЛТ у Львові, що відбулася 9 лютого 2013 року, заступника директора Департаменту охорони здоров'я ЛОДА Ірини Микичак.

У своєму виступі д-р Ірина Микичак зазначила, що «сьогодні охорона здоров'я Львівщини – це невтомна праця близько 60 тисяч медпрацівників, у тому числі 11 тисяч лікарів. Медична допомога мешканцям області надається у 345 закладах охорони здоров'я та 1010 ФАПів. У 2012 році в області досягнуто найнижчого за роки незалежності держави рівня дитячої смертності. Значно зменшилась різниця між народжуваністю та смертністю населення (до – 0,3).

Водночас вкрай обмеженим упродовж багатьох років залишається фінансування сфери охорони здоров'я. При здавалось би значній сумі видатків з обласного бюджету на медичну галузь (близько 2,5 млрд. грн. на 2013 рік) левова частка коштів (близько 75%) спрямовується на виплату заробітної плати працівникам закладів охорони здоров'я. Такий бюджет є бюджетом існування, а не бюджетом розвитку галузі. В такій ситуації наймовірно складно впроваджувати новітні медичні технології, оновлювати медичне обладнання і санітарний транспорт, забезпечувати належний стан приміщень. Значна частина видатків на лікування, на жаль, перекладається на пацієнтів, що викликає справедливі нарікання мешканців області. Тому питання реформування, оптимізації видатків на охорону здоров'я сьогодні є, як ніколи, актуальними.

Львівщина вже впродовж багатьох років змінює принципові засади у наданні медичної допомоги мешканцям області. А вже львівські лікарі та науковці медичного університету фактично першими в Україні (ще приблизно у 1988 році) започаткували реформування первинної ланки охорони здоров'я – шляхом створення закладів сімейної медицини. У Львівському національному медичному університеті було відкрито першу в Україні кафедру сімейної медицини. Нині в області – 282 заклади сімейної медицини, майже 60% населення охоплено її послугами (у Львові – понад 75%, а на деяких сільських територіях – і до 90%).

Процес реформування медичної галузі є необхідним і незворотнім. Позитивом є те, що нарешті цей процес у державі розпочався. Однак, реформи є ефективними, коли вони здійснюються радикально. Це – як хірургічний метод лікування. Водночас, процес реформування медичної галузі – найконсервативнішої сфери діяльності – є складним, часто незрозумілим не тільки для більшості населення, але й для медичних працівників. Тому кожен медичний заклад повинен об'єктивно проаналізувати свою роботу і чесно сказати собі і людям, наскільки ефективно використовуються потужності цих установ. У цьому контексті Головний управі УЛТ у Львові спільно з Департаментом охорони здоров'я доцільно провести громадські слухання щодо реформування медичної галузі.

У процесі реалізації Закону України «Про екстрену медичну допомогу» всі підрозділи швидкої медичної допомоги міст і районів області у складі трьох закладів охорони здоров'я (Обласного центру екстреної медичної допомоги і медицини катастроф, Львівської і Дрогобицької станцій швидкої медичної допомоги) переведені в обласне підпо-

рядкування і фінансуються з обласного бюджету. Це дало змогу значно покращити фінансування служби екстреної медичної допомоги. У процесі реформування служби жоден працівник не був звільнений. Вирішуються питання оновлення парку спеціального медичного авто транспорту. Триває робота над створенням центральної диспетчерської, яку буде забезпечено сучасною системою контролю навігації. 31 січня 2013 року щодоби бригади єдиної служби екстреної медичної допомоги в області обслуговують до 1500 викликів. Службу екстреної медичної допомоги області забезпечено медикаментами, паливом».

У своєму виступі д-р Ірина Микичак озвучила пропозиції щодо зміцнення співпраці та взаємодії між Департаментом охорони здоров'я ЛОДА і УЛТ у Львові. Представникам товариства запропоновано взяти участь у роботі клініко-експертних комісій Департаменту. Цікавою видалася пропозиція щодо спільного проведення в музеї історії медицини Галичини імені Мар'яна Панчишина посвячення лікарів-інтернів у лікарську професію.

Заступник директора Департаменту охорони здоров'я висловила від імені Департаменту готовність до подальшої активної співпраці з УЛТ, а також щодо інформування медичної громадськості про важливі питання діяльності медичної галузі області на сторінках часопису «Народне здоров'я».

Наш кор.

• **Вісті з осередків УЛТ**

НА ЕТАПІ ПЕРЕТВОРЕНЬ

Головною метою реформування галузі охорони здоров'я в Україні є підвищення якості та доступності медико-санітарної допомоги, особливо в сільській місцевості, первинною ланкою якої є фельдшерсько-акушерський пункт. Відповідно до структурної реорганізації охорони здоров'я в Україні, будуть створені Центри медико-санітарної допомоги, зокрема, в сільській місцевості планується перепрофілювання ФАПів, які обслуговують до 300 осіб, у медичні пункти.

До речі, сама назва «ФАП» є застарілою і не відповідає сучасним вимогам, а слово «фельдшер» – іншомовного походження (від німецького «Feldscher», що означає «польові ножиці»). Ця назва у Європі збереглася тільки в Україні, Білорусі та Росії. У німецькій армії середніх віків циркуляри (ремісники, які служили у багатих вельмож) уміли лікувати рани, розкривати гнояки, робити кровопускання, ставити банки, зупиняти кровотечу. Настав час змінити назву спеціаліста «фельдшер» на «помічника лікаря», який, в основному, працюватиме в медичному пункті, у сільській лікарській амбулаторії, і свою професійну діяльність буде проводити у трьох напрямках – лікувально-профілактичному, соціально-гігієнічному і санітарно-протиепідемічному.

Назріла потреба у підвищенні якості медичного обслуговування населення сіл, надання кваліфікованої медичної допомоги у випадках травматизму, кровотеч, отруєнь, за гострих термінальних станів. Обов'язками сільського медпункту є проведення диспансеризації населення, виконання призначень лікаря, організація стаціонару в домашніх умовах, медикаментне забезпечення населення села та інше.

Сьогодні охорона здоров'я в Україні не може обійтися без медпрацівників середньої ланки, і тому їх підготовка має бути спрямована на якісне і своєчасне надання кваліфікованої медичної допомоги, особливо на первинних ланках медико-санітарної допомоги. Бориславський медичний коледж вже 65 років готує таких спеціалістів, і тому викладачі коледжу, члени осередку УЛТ у м. Бориславі практикують проведення практичних занять безпосередньо на сільських ФАПів Дрогобицького району (села Попелі, Старий Кро-

Невтомні працівники первинної ланки охорони здоров'я – випускники Бориславського медичного училища: зав. ФАПом с. Попелі Дрогобицького району Д. Мацеревич, акушерка В. Андрухів, фельдшер з 51-річним стажем, перший випускник училища М. Калань та Р. Поціорко з групою студентів ІV курсу.

пивник, Опака) з одночасним проведенням амбулаторних прийомів хворих, обстеженням дітей першого року життя, наданням консультативної допомоги. Ці ФАПів ледве існують і потребують фінансової допомоги від держави. Натомість, завжди чуємо від влади – немає грошей. Така відмова є аморальною, антигуманною і економічно збитковою для держави. А вже одна працездатна людина витрачає на себе у кілька разів менше, ніж продукує для суспільства. Уже зараз слід скласти перелік населених пунктів, де, в першу чергу, існує потреба у ФАПів (медичних пунктах), бо чимало з них безпідставно ліквідовані. Слід поступово проводити підготовчу роботу: планування, придбання необхідного медичного обладнання, медикаментів, завчасно готувати для них середній медперсонал (фельдшерів, акушерок, медичних сестер).

На етапі перетворення дуже важливою є фахова компетентність викладача, здатність до творчого нестандартного вирішення професійних завдань та інноваційної діяльності, максимальне наближення студентів до майбутньої самостійної роботи в умовах сільського фельдшерсько-акушерського пункту. Виходячи із потреб сьогодення, викладачі коледжу в процесі проведення занять зі студентами старших курсів застосовують такі новітні технології, як експрес-заняття з новинки медичної науки і практики, взятих із різних інформаційних джерел. На цих заняттях студенти самі готують реферати і виступають з повідомленнями. Проводяться коліквиуми з найактуальніших питань медицини, які пов'язані з майбутньою професійною діяльністю. Традиційним стало проведення студентських науково-практичних конференцій з використанням при виступах мультимедійної презентації, конкурси-змагання «Кращий з майбутньої професії» тощо.

Члени осередку УЛТ у м. Бориславі О. Соловей, Л. Леськів, М. Монастирська, І. Пітула, О. Хемич і Р. Поціорко підготували і видали у видавництві «Медицина» посібник «Невідкладні стани у педіатрії»; готується до повторного перевидання посібник «Організація роботи і надання обсягу невідкладної медичної допомоги на фельдшерсько-акушерському пункті», яким коледж забезпечить усі ФАПів Дрогобицького району Львівщини.

• **На вашу книжкову полицю**

«СПАДКОВІСТЬ ЛЮДИНИ»

Побачила світ книга Зіновії та Олександри Служинських «Спадковість людини» (Львів: НТШ, – 2012. – 360 с.; відповідальний редактор – доктор історичних наук, професор, дійсний член НТШ Олег Купчинський; рецензенти – доктор медичних наук, професор, дійсний член НТШ Ярослав Ганіткевич та кандидат біологічних наук, доцент ЛНУ ім. Івана Франка Дарія Максимів).

У книзі, ошатно виданій та багато ілюстрованій, проаналізовано історію розвитку генетики (зокрема, медичної та популяційної), розповідається про відкриття у галузі медичної генетики, наведено відомості про наших співвітчизників, котрі зробили свій внесок у розвиток цієї наукової галузі. Вміщено цікаву історичну розвідку щодо хронології видань, які стосуються здоров'я, починаючи з княжих часів. Подано аналіз причин і типів успадкування ознак у нормі та при спадковій патології, описано основні параметри, що характеризують популяції. Безсумнівно, що особливе зацікавлення у читачів може викликати опис власних спостережень авторів за хворими з хромосомною патологією. Оскільки спадкова патологія посідає важливе місце серед захворювань людини, то кожному клініцисту, кожному сімейному лікарю необхідно володіти достатнім обсягом знань про неї. Цьому сприятиме видрук такої якісної навчальної україномовної літератури, як книга «Спадковість людини».

«140-РІЧЧЮ НАУКОВОГО ТОВАРИСТВА ІМЕНІ ШЕВЧЕНКА ПРИСВЯЧУЄТЬСЯ»

Дійсні члени НТШ голова Лікарської комісії НТШ професор кафедри нормальної анатомії ЛНМУ ім. Данила Галицького Леся Матешук-Вацеба та доцент кафедри медичної біології Зіновія Служинська (голова ЛК у 2009-2012 р.) до 140-річчя Наукового товариства імені Шевченка видали книжку про історію та діяльність Лікарської комісії.

Книжка містить багатий фактологічний матеріал, велику кількість ілюстрацій, докладний звіт за дві останні каденції (2009-2012 роки). Крім того, з нагоди 140-річчя НТШ видано кольоровий буклет про діяльність Лікарської комісії.

Група студентів ІІІ курсу спеціальності «Акушерська справа» Бориславського медичного коледжу з викладачами Л. Басарб і Р. Поціорком.

Лікарю, пам'ятай!

«Любов до хворого – основа всього лікування»

Т. Парацельс

Роман ПОЦІОРКО,
голова осередку УЛТ у м. Бориславі,
почесний директор
Бориславського медичного коледжу.

• Медицина ХХІ століття

БІОРЕЗОНАНСНА ТЕРАПІЯ – РЕВОЛЮЦІЙНИЙ ПРОРИВ У МЕДИЦИНІ

Сьогодні лікування переважною кількістю хвороб відбувається відомим усім шляхом: «лікарня – лікар – аптека». Але при всіх своїх позитивних рисах медикаментозна терапія має і свої недоліки, що полягають у негативному впливі деяких лікарських засобів на організм, зважаючи на їх токсичність та можливість спричинення алергічних реакцій. У медикаментозного лікування є і альтернативні методи, які користуються популярністю і широко застосовуються у медичній практиці. Серед них – масаж, мануальна терапія, фізіотерапія, акупунктура, а віднедавна – і біорезонансна терапія.

Вона прийшла на зміну класичним фізіотерапевтичним методам лікування і відбувається шляхом регуляції біоенергії в організмі за допомогою електромагнітних коливань. Цей метод є революційним проривом у медицині та посідає одне з чільних місць поряд з усіма іншими класичними методами лікування. Його можна назвати новим, хоча він був створений на основі тисячолітнього досвіду східних цілительів, які вірили в те, що кожна біологічно активна точка на тілі живого організму безпосередньо або побічно пов'язана з тим чи іншим органом, системою органів або їх функціями. Тож звідки бере початок таке явище, як біорезонансна терапія?

Із минулого в сьогодення: від китайської акупунктури до сучасної біорезонансної терапії

Мислителі й цілителі стародавнього Китаю стверджували, що будь-який організм може жити тільки завдяки тому, що по його особливим каналам, які проходять по тілу, рухається життєва енергія – прана. Ця енергія засвоюється через розташовані на шкірі спеціальні біологічно активні точки. Якщо з будь-якої причини порушується їх функціонування, то енергія починає погано засвоюватися, і орган чи система, пов'язані з цими точками, переходять у стан хвороби. Саме тому древньокитайські цілителі запропонували метод лікування за допомогою голок, які вводять у ці точки, який сьогодні має назву акупунктурна терапія. Через декілька тисяч років сучасні вчені-фізики довели, що акупунктура – це, фактично, нормалізація енергетичного обміну між космосом, землею та живими організмами, а голкоколонування служить у цьому процесі своєрідним каналом отримання інформації з допомогою різних видів енергії: теплової, механічної, світлової, біологічної, енергії електричного струму і магнітного поля.

Ще у далекі 30-ті роки минулого століття німецький вчений Рейнгольд Фольд (*Reinhold Voll*), проводячи дослідження на основі методик китайської акупунктурної медицини, визначив, що кожна жива клітина, кожен орган і система органів людини мають власні низькочастотні коливання. Він довів, що у здорових органів і систем частоти цих коливань мають чітко визначені та постійні значення, закладені природою, але під впливом різноманітних чинників відбуваються зміни робочих частот клітин органів і систем, що призводить до захворювання. Доктор Роял Реймонд Райф (*Royal Raymond Rife*) винайшов перший у світі гетеродинамічний ультрафіолетовий мікроскоп і мікроманіпулятор. Завдяки цій складній апаратурі він став першою людиною, яка фактично побачила живий вірус. Доктор Райф ідентифікував індивідуальний спектр випромінювання кожного мікроба, використовуючи властивості спектрального зрізу. Дослідник повільно обертав кварцеві призми блоку, щоб зосередити світло єдиної довжини хвилі на мікроорганізмі, якого він досліджував. Ця довжина хвилі була вибрана тому, що вона резонувала із спектральною частотою випромінювання мікроба. Сьогодні це явище в сучасній медицині отримало назву біорезонансу.

З 1993 по 2012 роки на науково-виробничому підприємстві «Еліс» під керівництвом члена-кореспондента Російської академії наук Сергія Петровича Конопльова активно розраховуються сучасні методи відновлення здоров'я на основі методик німецького вченого Ренхольда Фолля. За його методиками російські вчені розробили серію новітніх портативних медичних приладів індивідуального користування серії DETA, що працюють за принципом БРТ на основі електромагнітних коливань. Вони успішно пройшли багаторічні клінічні випробування і їх широко застосовують у медичній практиці. В Росії почала діяти мережа консультативно-оздоровчих центрів DETA-ELIS, які займаються монотерапією на основі розроблених медичних приладів DETA.

У Міністерстві охорони здоров'я України 9 вересня 2011 року прилади отримали Свідоцтво про державну реєстрацію та дозвіл до застосування в медичній практиці на всій території держави. Перший консультативно-оздоровчий центр було відкрито у Києві, де проходила презентація приладів серії DETA за підтримки компанії DETA-ELIS на чолі з російським вченим С.П. Конопльовим, який і запатентував цей прилад лікування та почав популяризувати продукт БРТ не лише в Україні, але й по всьому світу. У лютому 2012 року такий консультативно-оздоровчий центр почав діяти і у Львові. Зараз подібні центри діють також у Харкові, Запоріжжі та Одесі.

Детальніше про консультативний центр, методику діагностики та лікування за допомогою БРТ ми дізнались, поспілкувавшись із **Олеся Халецькою**, директором львівського консультативно-оздоровчого центру «Цілителі». Вона розповіла, що за допомогою їхнього обладнання можна не лише визначити хворобу, але і довідатися про її походження (це бактерія чи вірус), а також підібрати індивідуальне лікування для кожного пацієнта, враховуючи резерви його організму.

– **Пані Олеся, з якими проблемами до вашого центру переважно звертаються пацієнти?**

– Контингент наших пацієнтів різний: хтось хоче пройти діагностику або отримати лікування за допомогою наших приладів. Кожен пацієнт перед діагностуванням заповнює певний документ, в якому описує всі свої скарги на самопочуття, вказує, на які хвороби хворів протягом життя, чи були якісь травми або операції, режим харчування, вживання алкоголю чи тютюнопаління тощо. Всі ці фактори допомагають нам уявити хоча б загальну картину того, чим міг би хворіти пацієнт, та полегшити процес діагностики.

– **Які медичні послуги ви пропонуєте пацієнтам?**

– Переважно наш центр займається монотерапією з допомогою медичних приладів на основі біорезонансної терапії. Але ми також не виключаємо застосування інших сучасних методів лікування, адже все залежить від важкості захворювання. Крім того, ми також використовуємо з лікувальною метою квантову терапію.

– **Що уявляє собою серія лікувальних приладів DETA?**

– Наше обладнання поділяється на стаціонарне і портативне. До портативних приладів належить терапевтичне лікувальне обладнання DETA-RITM, що працює за принципом випромінювання і вирівнювання функції клітини хворого організму з допомогою потрапляння в резонанс із його частотою, та антипаразитарний прилад DETA-AP, який руйнує самі клітини (тобто паразита чи вірусу), які стали збудниками хвороби, не пошкоджуючи при цьому тканину. Крім того, маємо два стаціонарні діагностичні апарати вегето-резонансного тестування, які дозволяють виявити хворобу ще на доклінічній стадії та підібрати індивідуальне лікування з допомогою одного із двох пристроїв особистого використання, а також прилад DETA-Professional, який ми використовуємо для лікування квантовою терапією. У серію новітніх приладів DETA входить також програмне забезпечення (флешка-програма, що програмує прилад через комп'ютер) і тестер, що перевіряє працездатність даного приладу.

– **При яких захворюваннях застосовують біорезонансну терапію?**

– Біорезонансна терапія – це явище потрапляння в резонанс частоти органу чи систем органів людини та мікроорганізмів, що дозволяє за допомогою електромагнітних коливань «налаштувати» хворий орган на здорову частоту, а також вбити збудник чи бактерію. Цей метод добре зарекомендував себе при лікуванні серцево-судинних, гінекологічних та урологічних захворювань, патології шлунково-кишкового тракту, простатиту і хронічного циститу, цукрового діабету 2-го типу, розладів сну, бронхолегеневої та лорпатології, при боротьбі із зайвою вагою, а також при будь-яких захворюваннях, зумовлених паразитами та різноманітними вірусами чи бактеріями.

– **Чи проводите якісь публічні заходи і як до вас можна записатися на прийом?**

– Щосуботи консультативно-оздоровчий центр «Цілителі» проводить Дні здоров'я, де виступають лікарі центру. Там можна почути про те, як працює обладнання, про досягнення у лікуванні різних захворювань. Крім цього, ми беремо участь у щорічній конференції медичного об'єднання DETA-MED, яка проводиться за сприяння виробника компанії та створена з метою об'єднання лікарів, що займаються саме дета-медициною. А на прийом можна записатися у телефонному режимі.

При проблемах із суглобами допоможе квантова терапія

Ще одним сучасним методом фізіотерапевтичного лікування є квантова терапія, яка також розроблена російським вченим С.П. Конопльовим. Дія апарату квантової терапії DETA-QUANTUM базується на взаємодії магнітного поля та вбудованого у нього пристрою-антени із кольоровою насадкою, завдяки чому посилюється ефект електромагнітної терапії.

«Механізми дії квантової терапії ґрунтуються на двох принципах: по-перше, це надходження світлового потоку як джерела електромагнітних випромінювань через зоровий аналізатор; по-друге, через шкіру, яка має потужне представницьке рецепторне поле, в тому числі біологічно активні точки, меридіани та енергетичні центри. Завдяки цьому сильна та ефективна дія здійснюється за допомогою світлового потоку і квантової терапії на центральну нервову систему», – зауважила **Маргарита Сущенко**, кандидат медичних наук, лікар-уролог, озонотерапевт консультативно-оздоровчого центру «Цілителі» у Львові. Також пані Маргарита розповіла, що на людському тілі знаходиться близько 3600 точок, кожна з яких об'єднана в меридіани, що ведуть до органу систем людського організму. Саме тому квантова терапія тісно пов'язана із біорезонансною. Цей метод лікування дуже ефективно діє на різні системи організму – центральну нервову, серцево-судинну, лімфатичну та інші. Лікувальні ефекти квантової терапії полягають у покращенні кровообігу, регенерації тканин, протипольовому та протизапальному ефекті тощо. Квантову терапію можна успішно застосовувати при захворюваннях опорно-рухового апарату, лор-органів, запальних процесах жіночої та чоловічої статевих сфер.

БРТ-діагностика – запорука успішного лікування

«Наше завдання – правильно встановити діагноз, побачити не лише наслідок, але і причину виникнення захворювань, визначити коефіцієнт резервів адаптації організму до

Під час виставки «Дитячий світ» лікарі консультативно-оздоровчого центру «Цілителі» у Львові проводили безкоштовну акцію з обстеження дітей на паразити – за 3 дні було обстежено понад 300 дітей.

боротьби зі збудником хвороби та запрограмувати апарат лікування під кожного пацієнта індивідуально», – запевнив **Ярослав Процак**, лікар-терапевт львівського консультативно-оздоровчого центру «Цілителі».

– **Що таке вегето-резонансне тестування та який принцип його дії при діагностуванні захворювань?**

– Діагностування відбувається за принципом біорезонансу завдяки двом діагностичним приладам, що з'єднані між собою: DETA-PHARMA (селектор), що фактично є генератором електромагнітних коливань та може одночасно випромінювати близько 18 частот, і DETA-D, в якому статично виміряна та зашифрована інформація коливання органу чи збудника хвороби. Я набираю код захворювання чи збудника, коливання подається через селектор на шуп-електрод, який я ставлю на точку одного із пальців правої чи лівої руки пацієнта. Якщо ці ж самі коливання є і в його організмі, то стрілка на приладі DETA-D покаже це співпадіння, тобто виникає біологічне явище резонансу.

– **Як відбувається лікування?**

– Коли ми визначили причину хвороби при БРТ-діагностиці, то можемо починати лікування, запрограмувавши певним чином прилад. Враховуючи результати діагностики, ми вибираємо із 3 тисяч програм максимум 33, які в даний момент необхідні пацієнту. Лікування відбувається за допомогою двох приладів особистого використання: DETA-RITM – терапевтичного приладу, що має 13 лікувальних програм, та антипаразитарного приладу DETA-AP, що має 20 антипаразитарних програм. Прилад також можна програмувати, що є дуже зручно, адже він може служити для лікування всієї сім'ї.

– **Чим відрізняється антипаразитарний прилад від терапевтичного?**

– Чому саме два апарати, а не один? Це неможливо, передусім, з огляду на те, що самі параметри апаратів не співпадають. У лікувальному терапевтичному апараті DETA-RITM йде випромінювання, що вирівнює функцію клітини людського органу чи систем, тому ми використовуємо його з профілактичною метою для покращення загального стану організму, з лікувальною метою – у галузі серцево-судинних, урологічних захворювань, патології печінки, шлунково-кишкового тракту та ін. Велике значення приділяється антипаразитарному апарату, оскільки інколи саме паразити є причиною того чи іншого захворювання. В антипаразитарному приладі AP-20 йде випромінювання, що руйнує саму клітину, тобто паразита, не пошкоджуючи при цьому тканини. Звичайно, при такому лікуванні потрібна низка очисних програм організму, адже, вбивши паразита, ми повинні ще й «вивести» з організму всі токсини, утворені внаслідок його життєдіяльності. Саме на такий спектр лікування налаштований антипаразитарний прилад.

– **Від чого залежить курс лікування пацієнтів та інтенсивність проведення повторної діагностики в процесі лікування DETA-приладами?**

– Курс лікування у кожного індивідуальний, адже залежить від важкості захворювання. Звичайно, є загальноприйняті норми, але це умовно, оскільки кожна людина є індивідуальною. Під час діагностики ми визначаємо резерви адаптації, біологічні індекси, тобто загальний стан організму пацієнта, наскільки він здатний опиратися хворобі. Якщо загальний стан пацієнта хороший, резерви адаптації високі та організм має сили опиратися хворобі, звичайно, термін лікування менший. Інтенсивність проведення повторної діагностики теж є індивідуальною, результати лікування бувають проміжні і кінцеві.

– **Чи можна використовувати якісь інші методи лікування паралельно із біорезонансною терапією?**

– Звичайно, так. Цей метод сумісний з будь-якими іншими методами лікування. Якщо у пацієнта захворювання легке або середньої важкості, лікування обходиться за допомогою одного із приладів особистого використання. Якщо пацієнт має важке тривале захворювання та приймає «гору» ліків, то біорезонансну терапію ми призначаємо йому паралельно із його лікуванням. Поряд із тим, як пацієнту стає краще, відповідно зменшується і медикаментне лікування.

Розпитувала
Марія СОПІНКА,
позаштатний кореспондент «НЗ».

• Пам'ятаймо і шануймо свою історію

КАЛЕНДАР ВИЗНАЧНИХ ДАТ УКРАЇНСЬКОЇ МЕДИЦИНИ НА 2013 РІК

ВІД ПРОФЕСОРА ЯРОСЛАВА ГАНІТКЕВИЧА
(ЗА КНИГОЮ «ІСТОРІЯ УКРАЇНСЬКОЇ МЕДИЦИНИ В ДАТАХ ТА ІМЕНАХ»)

ПОДІЇ

1063 р. – ігумен Кисво-Печерської лаври Феодосій Печерський запровадив перший у Київській державі монастирський статут, який передбачав організацію опіки над хворими.

1578 р. – поблизу містечка Трахтемирів засновано монастир, при якому діяла лікарня для хворих та поранених запорожців, який працював до 1665 року.

1583 р. – у Києві засновано окремий цех цирульників.

1773 р., 20 березня – у Львові губернатор Галичини видав розпорядження, згідно з яким розпочалося читання лекцій з усіх галузей медицини для осіб, що здійснювали лікарську, акушерську і аптекарську практику без дипломів.

1773, 1 жовтня – у Львові при Духовній академії відкрито Медико-хірургічну школу, яка існувала до відкриття медичного факультету в 1784 р.

1773 р. – протомедик Андрій Крупинський організував у Львові перші курси з основ медицини для цирульників та акушерок.

1773 р. – у Львові вердиктом монарха Йосифа II відкрито загальнодоступний міський шпиталь, який мав акушерський відділ та відділ для душевнохворих.

1803 р. – засновано бібліотеку Львівської фельдшерської школи.

1833 р. – поблизу Одеси на Куяльницькому лимані відкрито першу грязелікарню.

1853 р., 31 липня – у львівській міській лікарні лікар Загорський вперше здійснив операцію при освітленні гасовою лампою Лукашевича.

1873 р. – у Львові засновано Наукове товариство імені Тараса Шевченка, в якому працювала Лікарська комісія.

1878 р. – у Львові у видавництві «Просвіта» друкарнею НТШ надруковано перше в Галичині україномовне науково-популярне видання на медичну тематику «Про життя».

1883 р. – на Сьомому з'їзді природознавців в Одесі Ілля Мечников виголосив історичну доповідь «Про цілющі сили організму», в котрій обґрунтував нове вчення про імунітет.

1888 р. – одеський мікробіолог М.Ф. Гамалія створив протихолерну вакцину.

1898 р. – у Львові на медичному факультеті університету засновано 4 нові медичні кафедри: акушерства і гінекології, шкірно-венеричних хвороб, очних хвороб, судової медицини.

1903 р., 1 жовтня – у Львові з ініціативи доктора С. Озаркевича при підтримці Митрополита Андрея Шептицького відкрито амбулаторію «Народна лікарня».

1903 р. – в інституті Пастера в Парижі уродженець Одеси Олександр Безредка відкрив антивіруси.

1913 р. – в Одесі В.П. Філатов почав застосовувати нові методи оперативного лікування очних недуг – заміну непрозорої рогівки ока рогівкою померлих.

1918 р., 15 січня – у Києві вийшов часопис «Українські медичні вісти» – перше українське періодичне медичне видання на Наддніпрянській Україні.

1918 р., 8 травня – в уряді Української держави (за Гетьманату) створено перше в нашій історії українське міністерство народного здоров'я та опікування. Міністром призначено доктора Всеволода Любинського.

1918 р., 9 червня – у Львові в приміщенні «Народної лікарні» відкрито першу в Україні лікарню для матерів і немовлят. Огляда здійснював д-р Сильвестр Дрималик. Це був день народження української галицької педіатрії.

1918 р., 15 серпня – гетьман Скоропадський прийняв закон про відкриття «Українського державного університету», засновано його медичний факультет – першу новітню українську національну вищу медичну школу.

1918 р., серпень – організовано першу українську кафедру клінічної хірургії медичного факультету Українського університету, яку очолив професор Євген Черняхівський.

1918 р., 14 грудня – в Харкові створено Народний комісаріат охорони здоров'я УРСР.

1923 р. – у Львові видано «Порадник лікарський у всіх недугах людей» Сильвестра Дрималика та книжку «Перша поміч у наглих випадках захворювання» Івана Куровця.

1923 р. – у Харкові відкрито український науково-дослідний інститут НДІ охорони материнства та дитинства.

1928 р. – в Одесі відкрито науково-дослідний інститут стоматології.

1933 р., 3 квітня – у Херсоні Юрій Вороний виконав першу в світі операцію алотрансплантації нирки з випередженням західних учених більше, ніж на 20 років.

1933 р. – в Українському інституті вдосконалення лікарів організовано першу в Україні клінічну кафедру воєнно-польової хірургії.

1933 р. – відбувся четвертий науковий з'їзд українських лікарів Галичини.

1933 р. – В.П. Філатов запропонував метод тканинної терапії.

1938 р., 27 березня – у Тернополі відбулися установчі збори філії УЛТ.

1938 р., 10 квітня – у Львові урочисто відкрито український шпиталь «Народної лікарні» імені Митрополита Андрея Шептицького. Директором шпиталю став д-р Тит Бурачинський.

1938 р., травень – у Києві відбувся перший з'їзд онкологів УРСР.

1938 р. – відкрито Харківський науково-дослідний інститут мікробіології та епідеміології імені Іллі Мечникова.

1943 р. – на Волині організовано перші курси для підготовки медсестер УПА та розпочато створення підпільних шпиталів УПА.

1943 р., липень – почалося формування медичної санітарної служби загонів УПА в Галичині.

1958 р. – у Київському НДІ туберкульозу Микола Амосов здійснив першу в країні операцію із застосуванням штучного кровообігу.

1958 р. – УРСР прийнято в члени Дитячого фонду ООН.

1958 р. – у Києві видано книжку М. Носаля та І. Носаля «Лікарські рослини та способи їх застосування в народі», яку потім перевидували десятки разів.

1963 р. – 3-5 квітня у Харкові відбувся Перший з'їзд фармацевтів УРСР.

1963 р., 23 листопада – у Римі засновано Український католицький університет св. Климента; професором пасторальної медицини у ньому став д-р медицини Роман Осінчук.

1973 р. – у Київському НДІ туберкульозу і грудної хірургії розпочато операції аорто-коронарного шунтування.

1973 р. – у Києві видано «Латинсько-український анатомічний словник» львівського науковця Михайла Нетлюха.

1983 р. – у Києві з ініціативи Миколи Амосова створено НДІ серцево-судинної хірургії МОЗ УРСР.

1993 р., 3 грудня – почала виходити «Медична газета України».

1998 р. – у Києві вийшла книга академіка Любомира Пирога «Медицина і українське суспільство».

1998 р. – у ЛНМУ імені Данила Галицького розпочато викладання предмета «Біомедична та християнська етика».

ПОСТАТІ

983 р. – народився **Антоній Печерський**, засновник Кисво-Печерської лаври (1051 р.), займався лічництвом.

1833 р., 25 грудня – народився **Степан Руданський** – лікар, поет, палкий прихильник рідної мови. Працював лікарем у Ялті, домашнім лікарем графа Воронцова. Помер під час епідемії холери 3 травня 1873 року.

1833 р. – у Харкові народився **Іван Щолков** – фізіолог, професор, ректор (1884-1890 рр.) Харківського університету. Його учнями були І.Мечников і В. Данилевський. Помер у 1909 р.

1838 р. – у Харкові народився **Олександр Якович Данилевський** – доктор медицини, основоположник біохімії у країні, відкрив ряд антиферментів. Помер у 1923 р.

1863 р., 1 січня – народився **Адольф Бек**, керівник Інституту фізіології Львівського університету (1895-1932 рр.). Загинув у 1941 р.

1863 р., 17 січня – народився **Іван Куровець**, лікар, відомий громадський діяч на Галицьких землях. Державний секретар здоров'я в уряді ЗУНР, директор «Народної лікарні» у Львові, член НТШ, голова видавничої комісії «Просвіти», голова Трудової партії. Помер у 1931 р.

1863 р., 11 вересня – на Чернігівщині народився **Олександр Юхимович Щербак** – професор-фізіотерапевт, невропатолог. Один із засновників у країні фізіотерапії, курортології, творець теорії рефлекторно-вегетативного механізму дії фізичних факторів. Помер у 1934 р.

1863 р., 1 грудня – на Львівщині народився **Михайло Кос**, перший у Галичині лікар-окуліст, автор перших наукових праць з офтальмології українською мовою.

1913 р., 25 червня – народилась **Інна Іларіонівна Крижанівська** – доктор медичних наук, професор, ректор Дніпропетровського медінституту (1964-1981), творець кардіологічної школи.

1913 р., 14 липня – на Прикарпатті народився **Петро Дмитрович Мельничук** – кандидат фармацевтичних наук, доцент, заступник директора Львівського медичного інституту з навчальної роботи (1944-1961), відомий фітотерапевт. У його біографії два смертних вироки від більшовиків (1941) та фашистів (1944).

1913 р., 1 грудня – у Вологодській області народився **Микола Михайлович Амосов** – видатний хірург, член-кор. АМН СРСР, академік АН УРСР. Засновник та директор Київського НДІ серцево-судинної хірургії, творець першої в Україні клініки кардіохірургії, вперше в світі створив протитромбічні протези серцевих клапанів. Відомий літератор-публіцист, прихильник незалежності України. Помер 13 грудня 2002 р.

1918 р., 20 січня – у Липецькій області народився **Олександр Олексійович Шалімов**, видатний хірург, академік АН УРСР та АМН УРСР, директор НДІ клінічної та експериментальної хірургії.

1918 р., 10 серпня – в Оренбурзькій області народився **Михайло Васильович Даниленко**, член-кор. АМН СРСР, НАН та АМН України, керівник Центру кардіохірургії та ректор Львівського медичного інституту (1964-1981). Помер у 2002 р.

1918 р., 29 жовтня – на Буковині народилась **Любомира Антонівна Луцик** – одна із перших лікарів-професорів медицини в Західній Україні, одна із засновників стоматологічного факультету у Львівському медичному інституті, організатор трьох стоматологічних кафедр, багаторічна завідувачка кафедри терапевтичної стоматології та кафедри

стоматології дитячого віку, Почесний член Асоціації стоматологів України, патріарх львівської стоматології, Почесний член УЛТ у Львові. Померла у 2000 р.

1918 р., 1 грудня – на Тернопільщині народилась **Стефанія Юсько**, перша галичанка – професор медицини, відомий лікар-педіатр, завідувачка кафедри шпитальної педіатрії (1970-1977 рр.) Львівського медичного інституту.

1923 р., 13 квітня – на Тернопільщині народився **Роман Васильович Рудий** – доктор медичних наук, професор, завідувач кафедри фармакології Львівського медичного інституту (1973-2000). Помер у 2002 р.

1923 р., 10 червня – народився **Мирослав Коленський** – лікар-стоматолог у Чикаго, голова управи УЛТПА, віце-президент СФУЛТ, один із організаторів конгресів СФУЛТ в Україні.

1923 р., 20 серпня – в Галичині народився **Іван Кохан** – професор мікробіології та імунології Маямського університету в США, автор першого українського підручника з імунології.

1928 р., 15 березня – у Харкові народився **Леонід Андрійович Ільїн** – академік, віце-президент АМН СРСР, основний науковий керівник ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи.

1928 р., 27 квітня – на Лемківщині народився **Петро Степанович Мошич** – доктор мед. наук, професор, дійсний член низки академій, завідувач кафедри дитячих інфекцій з 1971 р. та факультетської педіатрії з 1983 р. Національного медичного університету ім. О. Богомольця, автор близько 500 наукових праць, в т.ч. більше 40 монографій, багатотомного видання першої української енциклопедії «Медицина дитинства».

1928 р., 1 вересня – на Харківщині народилась **Зоя Андріївна Бутенко** – доктор мед. наук, професор, академік АН України, завідувач відділу механізмів канцерогенезу Інституту експериментальної патології АМН України.

1928 р., 27 листопада – у Заркові народився **Валентин Іванович Грищенко** – доктор мед. наук, професор, академік АН України, директор Інституту кріобіології та кріомедицини, голова наукового товариства кріобіологів, головний редактор журналу «Проблеми кріобіології».

1928 р., 15 грудня – на Дніпропетровщині народився **Анатолій Юхимович Романенко** – доктор мед. наук, професор, член-кор. АМН СРСР, академік АМН України, генеральний директор Національного наукового центру радіаційної медицини АМНУ, міністр охорони здоров'я України у 1975-1989 рр.

1933 р., 28 вересня – на Кіровоградщині народився **Олексій Феодосійович Гавриленко** – доктор медичних наук, професор, організатор охорони здоров'я, завідувач Львівського обласного відділу охорони здоров'я у 1977-1988 рр., директор НДІ в Ялті.

1933 р., 30 жовтня – на Львівщині народився **Григорій-Ігор Шумилович** – ангіохірург, професор Поморської медичної академії (Польща), голова УЛТ у Польщі.

1933 р., 15 грудня – народився **Ігор Васильович Комісаренко** – член-кор. АМН України, один із основоположників ендокринної хірургії в Україні, засновник та директор Українського науково-практичного центру ендокринної хірургії, трансплантації органів і тканин (1995).

1938 р., 15 січня – народився **Валерій Миколайович Казаков** – член-кор. АМН України, ректор Донецького медичного інституту з 1985 р., головний редактор журналу «Архів клінічної та експериментальної медицини».

1938 р., 24 квітня – на Хмельниччині народився **Євген Михайлович Стародуб** – доктор мед. наук, професор, завідувач кафедри терапії та сімейної медицини Тернопільської медичної академії ім. І. Горбачевського, член НТШ та ВУЛТ.

1938 р., 25 липня – у Києві народилась **Аліна Михайлівна Романенко** – доктор медичних наук, професор, член-кор. НАН і АМН України, віце-президент Асоціації патологів України.

1938 р., 28 серпня – на Буковині народився **Георгій Іванович Ходоровський** – доктор мед. наук, професор, завідувач кафедри нормальної фізіології, проректор Буковинського медичного інституту, народний депутат, член Президії ВР України (1990-1994 рр.), Надзвичайний і Повноважний Посол України в Республіці Індія (1993-1998 рр.).

1938 р., 2 жовтня – на Запоріжжі народився **Олександр Федорович Возіанов** – доктор мед. наук, професор, директор Інституту урології та нефрології АМНУ, академік НАН України, від 1993 р. – президент АМН України.

1938 р., 24 грудня – у Дніпропетровську народився **Андрій Михайлович Сердюк** – учений-гігієніст, доктор мед. наук, професор, член-кор. АМН України, міністр охорони здоров'я України у 1996-1999 рр., президент Національної академії медичних наук України (з 2011 р.).

1943 р., 1 січня – у Львові народився **Зеновій-Тарас Масний** – доцент ЛНМУ ім. Данила Галицького, дитячий щелепо-лицевий хірург, автор першої в Україні книги «Проблеми деонтології в сучасній українській медицині» (2000) та понад 250 наукових праць, низки художніх книг, член Національної спілки журналістів України, головний редактор газети «Народне здоров'я» (з 2000 р.).

(Продовження на наступній сторінці)

(Закінчення. Початок на стор. 4)

1943 р., 2 січня – на Буковині народився **Олександр Іванович Волошин** – доктор мед. наук, професор, завідувач кафедри пропедевтики внутрішніх хвороб Буковинської медичної академії, автор майже 200 наукових праць.

1943 р., 8 січня – у Запоріжжі народився **Володимир Олексійович Бобров** – член-кор. НАН України, директор Українського НДІ кардіології ім. акад. М. Стражеска, міністр охорони здоров'я України у 1994-1995 рр., президент асоціації кардіологів України, автор понад 700 наукових праць, головний редактор «Українського кардіологічного журналу».

1943 р., 30 вересня – в Івано-Франківську народився **Ярема Мазурок** – лікар, громадський діяч, голова оргкомітету I Європейського конгресу УЛТ (1991), один із засновників місцевої «Просвіти».

1948 р., 15 січня – на Хмельниччині народилась **Лариса Євгенівна Ковальчук** – доктор мед. наук, професор, завідувач кафедри медичної біології та генетики Івано-Франківського медичного університету, з 1999 р. директор Наукового центру медичної генетики, автор більше 150 наукових праць, піонер досліджень з екологічної генетики.

1948 р., 24 жовтня – на Київщині народився **Іван Семенович Вітенко** – доктор мед. наук, професор, з 1991 р. ди-

ректор Центрального методичного кабінету з вищої медичної освіти МОЗ України, автор сотень наукових праць у галузі психосоматичної медицини.

1953 р., 6 січня – народилась **Раїса Василівна Богатирьова** – лікар акушер-гінеколог, доктор медичних наук, професор, член-кор. НАМН України, міністр охорони здоров'я України у 1999-2000 рр. та з 2012 року, народний депутат України (1990-1994 рр. та з 2000 р.).

1953 р., 7 червня – у Полтаві народилась **Наталія Миколаївна Грицай** – доктор мед. наук, професор, завідувач кафедри та проректор Української медичної стоматологічної академії (з 1992 р.), автор наукових праць з нейрохірургії та психоневрології.

1963 р., 30 червня – в Умані у родині нащадків старої української шляхти народився **Станіслав Владиславович Нечай (Нечаїв)** – лікар-анестезіолог, магістр управління охорони здоров'я, голова УЛТ у Києві, голова правління ВУЛТ, член управи СФУЛТ, укладач словників української медичної термінології, автор десятків наукових праць.

**Уклад
Ярослав ГАНІТКЕВИЧ,
професор.**

• Подорожуймо разом з УЛТ

УКРАЇНСЬКЕ ЛІКАРСЬКЕ ТОВАРИСТВО – У ПАРИЖІ!

26 січня 2013 року автобус із 60 медиками і студентами медицини вирушив у захоплюючу мандрівку до найромантичнішого міста світу – Парижу. Керівником нашої групи був кандидат педагогічних наук, доцент кафедри соціальної педагогіки Волинського національного університету імені Лесі Українки, а по сумісництву – бджоляр-аматор **Олександр Сергійович Семенов**. Дуже весела і хороша людина, він не перший рік їздить з групами, тож давав нам чудові поради і розважав кумедними історіями з попередніх його турів. Хоч ми і виїжджали зі Львова, у нашій групі було лише четверо львів'ян, решта ж колег були з Полтави, Києва, Сімферополя та Одеси. Як сказав **Олександр Сергійович**, ми були унікальною групою: за всі поїздки наша група налічувала найбільшу кількість, по-перше, студентів, а по-друге, дівчат.

По дорозі до Франції ми відвідали два чудових міста – Прагу і Мюнхен. Колоритні гідри розповіли нам про найцікавіші та найвизначніші пам'ятки цих міст. Непомітно промайнуло два дні, і ось ранком 29 січня ми дісталися до мети.

«Побачити Париж і померти» – цей відомий вислів письменника Іллі Еренбурга насправді зовсім не є перебільшенням. Не побачивши французької краси, вмирати не можна у жодному разі. Від захоплення цією величною красою паморочиться у голові. Та ми були незвичайними туристами, тож навіть не діставшись до готелю, були розділені на окремі групи. До нас приєднався представник із французького боку – наш земляк, який працює і живе у Парижі пан **Володимир** із дружиною **Надією**.

Група, яку обрала я, відправилась у відділення кардіології Європейського Шпиталу ім. Жоржа Помпіду. Зустрів нас там видатний кардіолог **Микола Мірошник**, українець за походженням, який вже 20 років працює у Парижі, але активно підтримує зв'язок з Україною – проводить конференції у Києві, видає на власні кошти українською мовою книгу про свої дослідження у галузі кардіології. Відділення кардіології вразило нас своїми масштабами та чудово налагодженою системою організації роботи, чистотою і порядком, новим сучасним обладнанням, комфортними палатами, усміхненими та ввічливими лікарями, які допомагають хворим швидше видужати. І це насправді так: у нас в Україні проблема, яка стоїть на першому місці – високі показники смертності від захворювань серцево-судинної системи. Я спитала у пана **Миколи** про таку статистику у Франції, на що він відповів, що за останні роки, завдяки активним дослідженням та розробкам у галузі кардіології та новим методам лікування, на перше місце вийшла смертність від онкозахворювань. То ж нам варто замислитися.

Відпочинкова програма в Парижі була настільки насиченою, що зазвичай з готелю ми виходили о 9-й ранку, а поверталися близько 24-ї вечора. Не можу не сказати про чудове паризьке метро. Це головоломка, яку, розгадавши, можна з насолодою використовувати для швидкого і комфортного пересування Парижем – 14 ліній метро та 5 RER (виїжджають за межі міста), переплітаються між собою і створюють ідеальні схеми маршрутів до будь-якої точки міста.

Кожен, хто приїжджає до Парижу, звичайно, прагне побачити Ейфелеву вежу. Чесно кажучи, це дуже суперечлива споруда. Вдень вона створює враження металевого гіганта посеред красивої архітектури французької столиці, зате ввечері за допомогою освітлення вона викликає прекрасні відчуття піднесення і замишування, ідеально вписуючись у панораму міста.

Наступного дня нас знову розділили на групи. Я обрала групу для відвідування відділення анестезіології та загальної хірургії шпитального центру Кошен. На вході до корпусу нас зустріла адміністратор, яка була готова допомогти у будь-якому питанні, та ми чекали на головну героїню нашої зустрічі – **Олександру Гомолу**, президента ASFUDS та чудового анестезіолога. **Олександра** – українка лише в третьому поколінні, але її сім'я зберегла українську мову, тож порозумітися було легко. Ми розділилися на дві групи, бо охочих було багато. Перша група пішла оглядати операційні. Наша група згодом з **Олександрою Гомолою** пішла у відділення реанімації. Сучасна апаратура, зручні палати та увага лікарів

забезпечуються кожному хворому в рівній мірі. Нам показали спеціальний прилад для зважування лежачих хворих, новий апарат «штучної» нирки, спеціальні контейнери і бокс, куди лікарі кладуть взяті матеріали для аналізів, які потім транспортують у лабораторію. Також пані **Олександра** познайомила нас зі своїм колегою і провела до кабінету, де він проводив фіброгастроуденоскопію. На нас одягли свинцеві костюми, оскільки працював рентгенапарат, виводячи знімок місця втручання на екран.

Фото автора

Незабутнє враження справило на нас відвідання Версалю і Фонтенбло. Це два чудових величних замки, які служили резиденціями Наполеона, королеви Антуанетти та інших французьких правителів. Незліченна кількість кімнат, вишуканих меблів, картин, дорогих люстр, gobelенів переносить вас в епоху королів і принцес. Сади Версалю настільки великі, що не видно, де їх кінець, а чудові статуї та фігурно вистрижені газони викликають бажання гуляти та милуватися садами весь день.

Останній день у Парижі подарував нам чудову екскурсію в музей парфумів **Fragonard**, а також прогулянку по острову Сіте, яка завершилась біля найвеличнішого і найтаємничішого собору **Нотр Дам**. Як завжди, фортуна нам усміхалась: це був саме той день – перша п'ятниця нового місяця – коли щомісяця здійснювався ритуал винесення тернового вінка Ісуса Христа. Усі священики і сестрички були одягнені у накидки з елементами ордену тамплієрів. Діяння тривало 20 хвилин, після чого організовано чергою до вінка підходили люди і цілували його.

Сповнені незабутніми враженнями і з повними валізами смаколиків та сувенірів ми вирушили у зворотню дорогу. Після відвідин Парижу до знаменитої фрази з кінофільму «Париж – місто для тих, хто закоханий» у нашому ж випадку я б додала ще одне слово «Париж – місто для тих, хто закоханий у медицину». Коли ми покидали Париж, він за нами плакав рясним дощем, який продовжувався аж до Дрездена, де сильний вітер намагався повернути нас назад.

Дрезден – це невеличке компактне містечко, яке славиться **Цвінгером** – галереєю, де зберігається картина **Рафаеля Санти** «Сикстинська Мадонна». У цьому місті ми насолодилися органною музикою і вирушили до Кракова, де наша чудова гід пані **Іоланта** провела дуже колоритну та цікаву екскурсію.

Із сотнями світлин, купую сувенірів, безліччю вражень і порожніми гаманцями ми повернулись до Львова. Час пролетів дуже швидко, проте в наших серцях залишилися теплі спогади про місто закоханих і сертифікат учасника програми обміну фахівців у галузі медицини і фармації. До зустрічі, Франціє!

**Ярина ІВАНКІВ,
студентка III курсу медичного факультету
ЛНМУ імені Данила Галицького.**

Фото автора

ВІТАЄМО!

За зразкову військову дисципліну, високий професіоналізм, сумлінне виконання службових обов'язків, відданість справі та з нагоди Дня захисника Вітчизни розпорядженням голови Львівської обласної державної адміністрації відзначено медичних працівників Військово-медичного клінічного центру Західного регіону.

Нагороджено Почесною грамотою ОДА майора медичної служби **Івана ЯРЕМУ** та майора медичної служби **Ігоря ШЕНГОФЕРА**.

Оголошено подяку голови ЛЮДА капітану медичної служби **Костянтину БАРТОШКИУ** та капітану **Віктору ГУЗАРУ**.

Нагороджено годинником «Від голови облдержадміністрації» полковника медичної служби **Олександра ПОХЛЄБАЄВА** та заслуженого лікаря України **Віталія СЕННИКА**.

• Без коментарів

**СЕРЕДНЯ ЗАРОБІТНА ПЛАТА
У 2012 РОЦІ ЗА ДАНИМИ
ДЕРЖКОМСТАТУ
(ДО ВИРАХУВАННЯ ПОДАТКІВ)**

Вид діяльності	Зарплата
Авіатранспорт	9817
Фінансова діяльність	5954
Промисловість	3500
Державне управління	3442
Торгівля	2686
Освіта	2527
Охорона здоров'я	2201

Голів та членів первинних осередків УЛТ просимо надсилати на адресу «НЗ» матеріали про роботу осередку та лікувальних установ, у яких ви працюєте

• Вісті УЛТ у Львові

**НАУКОВО-ПРАКТИЧНА
КОНФЕРЕНЦІЯ
«ПАТОЛОГІЯ ЛОР-ОРГАНІВ
У ПРАКТИЦІ
ЛІКАРЯ-ТЕРАПЕВТА»**

Українське лікарське товариство у Львові спільно із Департаментом охорони здоров'я Львівської облдержадміністрації, Львівським національним медичним університетом імені Данила Галицького та Львівським обласним терапевтичним товариством 3 квітня (середа) проводить науково-практичну конференцію «Патологія ЛОР-органів у практиці лікаря-терапевта» (з нагоди 150-річчя від дня народження д-ра Івана Куровця).

Початок конференції – об 11.00 год., місце проведення – актовий зал ЛНМУ ім. Данила Галицького (м. Львів, вул. Шімзерів, 3). Запрошуються лікарі терапевтичного профілю, сімейні лікарі, лікарі-інтерни різних спеціальностей, члени УЛТ у Львові та всі, хто цікавиться даною тематикою.

**Календар
Всесвітніх
медичних дат**

06 – Всесвітній день боротьби із сліпотою.

14 – Всесвітній день нирки.

24 – Всесвітній день боротьби з туберкульозом.

**Відомості
про вказані дати
ВУЛТ рекомендує
поширити серед населення**

БЕРЕЗЕНЬ

• Постаті вітчизняної медицини

МЕТОЮ ЙОГО ЖИТТЯ БУЛО СЛУЖІННЯ УКРАЇНІ

Влітку 2012 р. минуло 110 років від дня народження першого президента Української вільної академії наук (США) Михайла Ветухіва (25 липня (7 серпня) 1902 р., Харків – 11 червня 1959 р., Нью-Йорк).

У мемуарно-історичній розвідці д-ра Романа Осінчука «Медицинний світ Львова» в описі вищої медичної освіти у Львові серед професорсько-викладацького складу фармацевтичних кафедр (які на той час носили назву інститутів) Медично-природничих фахових курсів значиться «асистент (від 1943 року – професор) Михайло Ветухів. На жаль, про Михайла Олексійовича Ветухіва, професора-біолога, генетика, українського громадсько-політичного діяча, як і про багатьох інших видатних українців, які волею історичних обставин опинилися далеко за межами Батьківщини, відомо мало, а про його львівський період діяльності (1943-1944 рр.), коли викладав студентам «науку про спадковість», у життєписі професора зі Слобожанщини відомостей не знайдено взагалі.

Михайло Ветухів з'явився у Львові у 1943-му, одразу після чергового впродовж німецької окупації визволення Харкова Червоною Армією. Він був далеко не першим представником з Великої України в єдиному на всю окуповану Україну та Польщу вищому медичному навчальному закладі – львівських Державних медично-природничих фахових курсах (спочатку – Staatliche Medizinische Institute (Державні медичні інститути), а вже пізніше – Staatliche Medizinisch-naturwissenschaftliche Fachkurse). Досить згадати професорів Василя Плюща (Київ, Одеса), Бориса Сапожкова та Бориса Андрієвського (Дніпропетровськ), Валентину Радзимовську (Харків, Київ), психіатрів Антона Лук'яненка (Дніпропетровськ, Вінниця), Михайла Мішенка (Харків), доцента урологічної клініки Максима Журка (Київ) та клініки внутрішніх хвороб Івана Мосійчука (Київ), а також науковців з Росії – професора Николая Попова (П'ятигорськ), Білорусі – лікаря Євгенуша Грицькевича.

Не дивно, що імені професора Ветухіва, як і більшості професорів та викладачів медично-природничих фахових курсів, ми не знаходимо серед професорсько-викладацького складу відновленого після звільнення від німецької окупації Львівського державного медичного інституту. Адже він значився серед 26 «неблагонадійних» громадян, які в окупованому Харкові робили спроби організувати громадське і наукове життя, реанімувати Харківський університет, входили до місцевої адміністрації. Документальним підтвердженням перебування М. Ветухіва на посаді ректора університету в окупованому Харкові є доповідна записка наркома держбезпеки УРСР Савченка начальнику штабу партизанського руху Строкачу від 12.05 1943 року: «... Из поступивших в наше распоряжение сведений известно, что членами и сторонниками «Громадского комитета», а после его запрещения примыкавшими к группе ДОЛЕНКО были следующие лица: ... 8. Ветухов Михаил Алексеевич – профессор зоотехники, при немцах работал председателем областной земельной управы и ректором Харьковского университета...»

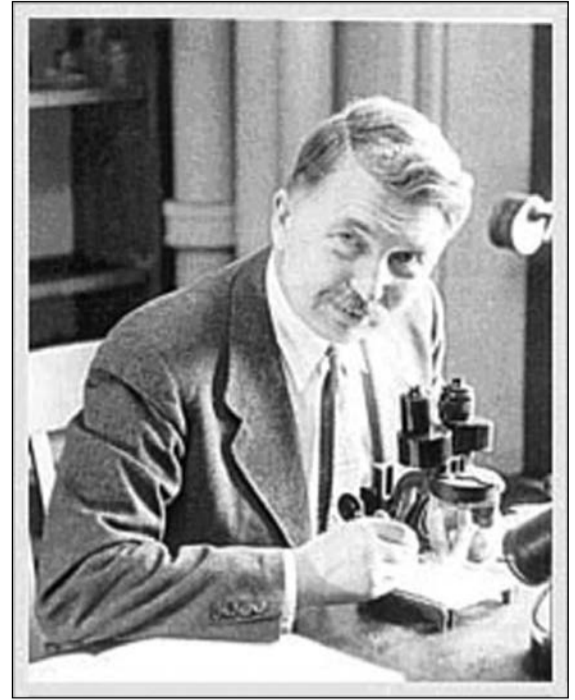
Михайло Ветухів народився 1902 року в Харкові. Батько, Олекса Васильович Ветухів (Ветухов) – професор Харківського університету, відомий етнограф, фольклорист, мовознавець – народився в слободі Тернова на Харківщині в сім'ї священника, нащадка давнього слобожанського роду Вітухів. Після подій 1917 року батько Михайла, а відтак і він сам, змінили прізвище переіменувалися канцеляристами «Ветухов» на «Ветухів» (на жаль, і в деяких сучасних мемуарно-історичних розвідках не коректно вживається «Ветухов»). Олекса Ветухів, серед інших напрямків, вивчав і етномедицину, вагомим внеском у цю область його праця «Заговори, заклинання, обереги і другие виды народного врачевания, основанные на вере в силу слова. (Из истории мысли). Вып. I-III».

Після закінчення у 1919 році 3-ї харківської гімназії Михайло Ветухів навчався одночасно в Харківському сільсько-господарському інституті та Харківському університеті (за іншими даними – у Харківському інституті народної освіти). Закінчив навчання в 1923 році. Багатим на знакові події для Михайла був 1924 рік: він став аспірантом кафедри тваринництва Харківського сільськогосподарського інституту, одружився з Наталією Фурсенко, побував у науковому відрядженні в Москві й Ленінграді, опублікував першу наукову працю. Згодом став асистентом кафедри, з 1925 р. працював ще й в Українському сільськогосподарському комітеті при Наркомземі України.

У 1926 р. захистив кандидатську дисертацію і був обраний доцентом Харківського сільськогосподарського інституту, в 1928 р. – професором і завідувачем кафедри Полтавського сільськогосподарського інституту. Одночасно викладав генетику у Харківському ветеринарному інституті, Харківському університеті та інших вищих школах Харкова, був активним членом Харківського наукового товариства, постійним консультантом Українського інституту тваринництва, брав участь у з'їздах з генетики. Його наукові уподобання – генетика як наука, селекція тварин. У 1934 р. прийняв пропозицію щодо посади професора Московського ветеринарно-зоотехнічного інституту, був науковим керівником відділу ветеринарної генетики Всесоюзного інституту експериментальної ветеринарії (Москва). У 1935 р. захистив дисертацію і здобув ступінь доктора біологічних наук.

У 1941 р. Михайло Ветухів повернувся в Україну, викладав генетику в Харківському університеті. Як і більшість представників професорсько-викладацького складу університету, не потрапив під евакуацію на схід. Із встановленням окупаційної влади професор Ветухів активно включився у відбудову громадського і наукового життя міста, був пов'язаний з українськими демократичними силами, очолив Харківську земельну управу, завдяки діяльності якої вдалося сформувати сільські органи самоврядування, робив все від нього залежне, щоб врятувати харків'ян від голоду. Очевидно, що його активна громадська діяльність була помітною, що зумовило призначення на посаду ректора Харківського університету при спробі його відновлення у 1942 році. Ново-призначений ректор – професор біології і генетики М. Ветухів у своїй діяльності в університеті спирався на доцента, формального проректора з наукової роботи Х.С. Рябоконя (теж потрапив до списку «неблагонадійних» наркома держбезпеки УРСР). За задумом, в університеті мала відновитися дореволюційна структура у складі юридичного, медичного, фізико-математичного, природничого та історико-філологічного факультетів. Було оголошено про реєстрацію співробітників університету, однак із 417 викладачів довоєнного університету у березні 1942 р. з'явилося лише 34 професори, 54 доценти, 26 асистентів і викладачів – значна частина професорсько-викладацького складу сприймала М. Ветухіва і Х. Рябоконя, членів українського Громадського комітету, як тимчасових виконавців волі німецької влади, студенти не зголошувалися до реєстрації, побоюючись мобілізації на примусові роботи в Німеччині. Ці, а також воєнні обставини (місто впродовж двох років двічі було окуповане і двічі звільнене), відсутність будь-якої зацікавленості окупаційної влади в освіті «неарійців», так і не дозволило розпочати університетське навчання. По-своєму зреагувало на зусилля й активність професора Ветухіва гестапо – у 1943 році його було заарештовано...

Після чергового звільнення Харкова, небезпідставно побоюючись репресій, професор Ветухів переїхав до Львова, де викладав генетику («науку про спадковість») на Медико-природничих фахових курсах до приходу радянських військ (для нього – вже втретє!). Він не бачив в умовах СРСР перспектив ні для своїх починань в експериментальній генетиці, ні для свого життя. Зі Львова М. Ветухів із сім'єю перебрався до Австрії і ще рік працював у Віденському університеті. Безперечно, його політична орієнтація сформувалася завдовго до вимушеної еміграції з України, тож у Відні, пізніше – на території Німеччини, з властивою йому енергією докладав чимало зусиль для консолідації наукової

та політичної еміграції: входив до складу Представництва Українського центрального комітету (Допомогового комітету) у Відні, виступав перед американським командуванням проти насильницької репатріації українців до СРСР, був заступником голови Центрального представництва української еміграції в Німеччині (1945-1949 рр.).

Перебравшись до Німеччини, родина Ветухівих оселилася у Гров-Обрінгені неподалік Ваймару. Тут зустрів і своїх харківських соратників – активних політичних діячів Володимира Доленка та Василя Дубровського. Тоді ж президент уряду УНР в екзилі А. Лівіцький призначив професора-генетика М. Ветухіва міністром внутрішніх справ еміграційного уряду. Як «міністр», Михайло Ветухів керував Евакуаційним комітетом, безпосередньо організував евакуацію до західної окупаційної зони. Ось як описує один із моментів цієї роботи Улас Самчук: «Професор Ветухів утихомирює людей, йому вірять... Професор Ветухів стоїть гордо, мов Мойсей, що виводить нас із землі Єгипетської, зі списком у руках...»

У перші роки еміграції професор М. Ветухів викладав в Українському вільному університеті та Українському технічно-господарському інституті у Мюнхені, став дійсним членом НТШ (1947 р.). У 1949 р. емігрував до США (спочатку в Лос-Анджелес, потім у Нью-Йорк), був обраний віцепрезидентом Українського конгресового комітету (1949-1955 рр.). Повернувшись до активних наукових досліджень, працював у Колумбійському університеті, публікував свої праці в американських наукових виданнях. Михайло Ветухів був фундатором Української вільної академії наук, і в 1950 році на установчих зборах його було обрано першим президентом УВАН, яку він незмінно очолював до кінця своїх днів (1959 р.).

У 1951 р. Михайло Ветухів заснував і редагував український англійський науковий журнал «Annals of the Ukrainian Academy of Arts and Sciences of the United States». Він керував Вченою радою «Аналіс», гуртував докола них і української проблематики молодих учених різних національностей, запровадив нову для світу тему – відкриття України як самостійної геополітичної одиниці. Крім того, опрацьовував аналітичні довідки для Інституту дослідження СРСР (Мюнхен).

Професор Михайло Ветухів зумів реалізувати себе як громадсько-політичний діяч, багато зробив для організації наукового життя та об'єднання вчених української еміграції, був відомим і мав міжнародне визнання в галузях генетики та славистики, був автором низки наукових праць з генетики, птахівництва, ветеринарії. Усе своє життя він віддав головній меті – служінню Україні.

Андрій ФЕДУЦАК,
доцент кафедри клінічної фармації, фармакоterapiї та медичної стандартизації ЛНМУ імені Данила Галицького.

ПРОБЛЕМА ОПЛАТИ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ В ІСТОРИЧНІЙ РЕТРОСПЕКТИВІ

*«Тому, хто виконує якусь роботу, заробіток рахується не як ласка, а як щось належне»
(Із послання Св. Апостола Павла до римлян)*

Доволі знаковою у суспільному здоров'ї багатьох країн світу є парадигма: добре здоров'я людині забезпечують оптимально проведені лікарем високоефективні профілактичні заходи і консультативно-діагностичні та лікувальні технології. Все це, звичайно ж, потребує належної оплати.

Така ситуація в системах охорони здоров'я провідних держав світу ніяк не відповідає положенням статті 49 Конституції України про «безоплатність медичної допомоги в державних і комунальних закладах охорони здоров'я». В Україні існує парадокс між конституційними гарантіями

держави та реаліями сьогодення у діючій системі медичної допомоги щодо оплати за неї. Результатом цього є т.зв. «неофіційний» ринок медичних послуг з власними цінами за їх надання.

Чомусь забувають просту аксіому: визначальну основу будь-якої системи медичного забезпечення складає саме фінансовий стан як країни, так і працюючого / заможного населення. Проте, при наявності відповідного дефіциту бюджетного фінансування медичної галузі держава, згідно з теорією Джона Мейнарда Кейнса (1936, США), повинна регулювати його за рахунок суспільних коштів, чого, на превеликий жаль, у незалежній Україні протягом двох десятиліть не зроблено.

Щоби ще раз розвіяти сумнів щодо реалізації в Україні новітнього формату конституційної гарантії про «безоплат-

ність медичної допомоги», ми, перегортаючи сторінки тисячоліть та століть, зробили спробу заглянути через шпари історії на шляхи оплати медичної допомоги в різні історичні епохи.

Аналіз доступних текстів письмових пам'яток Стародавнього Сходу (староєгипетський медичний папірус; Таліона закон; закони Шульгі-Ур-Намму; закони Хаммурапі; закони Ману в Індії та інших) переконалив засвідчує, що у стародавніх державах на законодавчому рівні були регламентовані як умови діяльності цілителів, так і розміри гонорарів за їх роботу. Крім того, були встановлені різні ступені відповідальності за нанесення шкоди як власному здоров'ю, так і здоров'ю іншої людини.

Найповніші відомості про медицину Стародавнього Єгипту розкривають великий медичний папірус Г. Еберса і папірус з хірургії Е. Сміта (приблизно 1550 рік до н.е.). Саме у тексті великого медичного папірусу Г. Еберса відзначається, що діяльність цілителів у Стародавньому Єгипті підлягала жорстким правилам. Хворі зверталися не безпосередньо до ескулапа, а до храму, де їм рекомендували відповідного ці-

Львівський медичний форум

17-19 квітня

Палац мистецтв
(вул.Коперника, 17)

ХІХ МЕДИЧНА ВИСТАВКА

«ТамMED»

ЗДОРОВ'Я ТА ДОВГОЛІТТЯ

Галицькі Експозиції 2013

ЗА ПІДТРИМКИ:

• Міністерства охорони здоров'я України
• Департаменту охорони здоров'я ЛОДА

ПАРТНЕР ВИСТАВКИ:

**ГЕНЕРАЛЬНИЙ
ІНФОРМАЦІЙНИЙ ПАРТНЕР:**

**ГОЛОВНИЙ
ІНФОРМАЦІЙНИЙ СПОНСОР:**

ІНФОРМАЦІЙНІ ПАРТНЕРИ:

В РАМКАХ ФОРУМУ:

- 17.04** Науково-практична конференція
«Сучасні аспекти перинатальної медицини»
- 17.04** Круглий стіл
«Хіміорезистентний та ВІЛ-асоційований туберкульоз: актуальні питання протидії на рівні первинної медико-санітарної допомоги»
- 18.04** Науково-практична конференція
«Профілактика та рання діагностика соціально-небезпечних захворювань в практиці сімейного лікаря»
- 18.04** Семінар
«Нові методи лабораторних досліджень»
- 19.04** Українсько-польський симпозиум
«Досвід, реалії та перспективи розвитку систем охорони здоров'я»

ОРГАНІЗАТОР ФОРУМУ:

Гал-ЕКСПО®
АКЦІОНЕРНЕ ТОВАРИСТВО

тел.: (032) 2971369, 2970628
www.galexpo.com.ua

ф. СП-1

АБОНЕМЕНТ
На газету **30053**
журнал (індекс видання)
Народне здоров'я

(найменування видання) Кількість комплектів

на 2012 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

Куди: (поштовий індекс) (адреса)

Кому: (прізвище, ініціали)

ДОСТАВНА КАРТКА-ДОРУЧЕННЯ

На газету **30053**
журнал (індекс видання)
Народне здоров'я

(найменування видання)

Вартість передплати грн. коп. Кількість комплектів
пересилання грн. коп.

на 2012 рік по місяцях

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
---	---	---	---	---	---	---	---	---	----	----	----

поштовий індекс місто

село

код вулиці область

район

вулиця

буд. корп. кв. Прізвище, ініціали

**НАРОДНЕ
ЗДОРОВ'Я**

Реєстраційне свідоцтво КВ № 529

Передплатний індекс 30053

Засновники та видавці:

Львівський національний медичний
університет ім. Данила Галицького

(ректор – д. фарм.н., професор,

член-кореспондент НАМН України **Борис ЗІМЕНКОВСЬКИЙ**)

Українське лікарське товариство у Львові

(голова – доктор **Володимир СЕМЕНІВ**)

Редакція часописів «Alma Mater» і «Народне здоров'я»

при відділі гуманітарної освіти і виховання

(керівник відділу – професор **Анатолій МАГЛЮВАНІЙ**)

ГОЛОВНИЙ РЕДАКТОР

доцент **Зеновій МАСНИЙ**

РЕДАКЦІЙНА РАДА:

доцент **Анна ГАВРИЛЮК**

доктор **Володимир СЕМЕНІВ**

літературний редактор – **Алла СИНИЦЯ**

технічний редактор – **Михайло ЯРЕМЧИШИН**

комп'ютерне верстання – доцент **Роман ІВАХ**

Адреса для кореспонденції:

79010 м. Львів, вул. Кармелюка, 3

Управа УЛТ у Львові, тел.: (032) 276-97-98

Інтернет-адреса УЛТ: www.ult.lviv.ua

e-mail: uprava@ult.lviv.ua

Тел./факс редакції: (032) 275-58-75

e-mail: almater@ukr.net

• Редакція зберігає за собою право скорочення і редагування тексту

• Відповідальність за достовірність інформації несе автор

• Публікації можуть містити думки, що не збігаються з позицією редакції

Замовлення № 499 Підписано до друку 18.03.2013 р.

Наклад 1000 примірників

Віддруковано у друкарні ЛА «Піраміда»

(генеральний директор – **Василь ГУТКОВСЬКИЙ**)